

IN MEMORIAM

JO CAMPLING

Jo Campling smo iz rodne Velike Britanije prvič povabili v Ljubljano pred dvanajstimi leti, ko smo na tedanji Visoki šoli za socialno delo začeli izdajateljsko dejavnost in se začeli intenzivneje zanimati za objave v tujini. Razlog za ta interes še ni bil formalističen, kakor je danes, ko je objavljanje v tujini pomemben pogoj za univerzitetno napredovanje, temveč je šola s prvim mednarodnim študijskim projektom (to je bil »študij duševnega zdravja v skupnosti – usposabljanje za psihosocialne službe«, ki si je pridobil sredstva evropskega programa Tempus) vzpostavila komunikacije s tujimi univerzami in drugimi akterji, kar je zahtevalo oz. potegnilo za sabo izmenjave izkušenj in zamisli.

Jo je prišla kot izvedenka za akademsko publiciranje na področju socialnega dela in že s prvim obiskom napravila več, kakor smo lahko pričakovali. Najprej je opogumila raziskovalke in raziskovalce, da so se znebili strahu pred domnevno visokimi kriteriji tujih znanstvenih revij, in pokazala, da poglobitveni problem, zaradi katerega je bilo težko prodreti vanje, ni na ravni vsebine, temveč na ravni jezika. Študentje se namreč tudi na najvišjih stopnjah akademskega izobraževanja v Sloveniji ne naučijo pisati; od tod razvlečen slog, nejasno izražene misli in nerazumevanje, torej neupoštevanje uredniških zahtev.

Vendar Jo Campling ni le poučevala, razlagala in svetovala. Njen prispevek je bil tudi zelo praktičen, saj smo s pomočjo njenih številnih kontaktov po vsem svetu kmalu začeli izdajati lastno mednarodno revijo (*International Perspectives in Social Work*), ki je izhajala enkrat letno. Prva številka je izšla kar na šoli, druga in tretja pri založbi Ashgate, četrta pri založbi Pavillion, nato pa je revija zamrla, ker dela ni bilo mogoče opravljati zgolj

ljubitelsko. Jo nikakor ni mogla razumeti, kako da za ta projekt nismo imeli domače podpore, ne denarne ne drugačne – to se ji je zdelo skregano s pametjo, še zlasti ker njen obisk sam ni ostal brez medijskega odmeva (Alenka Puhar je objavila obsežen prispevek v *Delu*). Zaman smo ji poskušali pojasniti, da Sloveniji ne vlada pamet, temveč politika (Saj tako je povsod, je odvrnila, toda kako se lahko politika obdrži na oblasti brez pametnih naložb?), in nazadnje smo morali ugotoviti, da stvar ni docela jasna niti nam samim.

Potem je ubrala drugo pot in nam je pomagala vključiti se v obstoječo tujo periodiko. To ji ni bilo težko, ker je ustanovila in usmerjala številne revije in knjižne zbirke s področja socialnega dela v Evropi, Ameriki, Avstraliji in Aziji. Bila je svetovalka uredništev pri revijah *European Journal of Social Work*, *British Journal of Social Work* in številnih drugih, med njimi tudi pričujoče. Z njeno pomočjo so bili v tej reviji objavljeni izvorni prispevki spod peres slovečih imen socialnodelovne znanosti.

Zaradi svojih mednarodnih aktivnosti je imela Jo, ki je rada potovala, zelo natrpan urnik, vendar je od prvega obiska naprej prihajala k nam vsako leto, sama ali s partnerko Rosemary. Vedno je imela tudi konzultacije s sodelavci Fakultete za socialno delo, ki jih je še naprej spodbujala k objavljanju v tuji znanstveni periodiki. Potem pa je pred dvema letoma zbolela za rakom. Stike je vzdrževala in intenzivno delala še z bolniške postelje in niti na misel ji ni prišlo, da bi zaradi nadloge izpregla. Toda konec julija letos je podlegla.

Navezala se je na našo deželico (opaženim protislovjem navkljub) in njena prijateljstva tukaj so daleč prerasla strokovno sodelovanje. Pogrešali jo bomo.

Bogdan Lešnik